

Artur Saurí, record d'un gran amic

Joaquim Muns i Albuixech

Catedràtic emèrit de la Universitat Autònoma de Barcelona

El juliol passat, mentre era a Palamós, em va arribar la notícia del traspàs d'Artur Saurí. Sabia que la seva salut s'havia deteriorat notablement des que va presidir, el 8 d'abril al Col·legi d'Economistes, la sessió en què Jordi Gual i jo vam parlar de la crisi econòmica internacional. Mentre l'acomiadava amb la seva família i amics, recordava els mots càlids de presentació que em va dedicar en aquest acte. Es va esplaiar recordant les nostres relacions al llarg dels anys. Eren paraules d'enyorança i plenes de melancolia. I penso, ara, que potser també eren de comiat. Era, efectivament, la darrera vegada que el veia amb vida.

Vaig conèixer l'Artur a la universitat el 1953, a la Facultat de Dret, on començàvem tots dos aquesta carrera. El curs següent, vam decidir, amb un petit grup de companys, estudiar, també, la carrera d'econòmiques, que es posava en marxa a la nostra universitat i que va atreure el nostre interès. Vam acabar ambdues carreres, però tant ell com jo ens vam dedicar a l'economia. Fer plegats dues carreres uneix molt, i això és el que em va passar amb l'Artur. Són moltes hores, moltes converses, moltes experiències comunes. Recordo l'Artur com un bon estudiant, disciplinat, discret, força madur.

Cap als darrers anys cinquanta, vam encetar l'hàbit de reunir-nos el dissabte a la tarda al pis d'en Bricall, al carrer de Casp, amb dos o tres companys més d'econòmiques. Parlàvem de tot i, com cal suposar, molt de política i del futur del país, mentre per berenar menjàvem un excel·lent pa amb tomàquet i pernil que ens preparava la mare d'en Bricall, que es desvivia perquè ens trobéssim com a casa nostra. L'Artur no era qui parlava més, però potser era qui centrava millor els temes, amb un tarannà pausat que ja apuntava cap a un aire britànic que acabaria sent un dels trets més característics de la seva personalitat.

Tots aquests esdeveniments ens van unir molt, però sens dubte va ser l'estada a la London School of Economics l'episodi de les relacions amb l'Artur que recordo més gratament. Va ser el 1960, quan vam coincidir durant sis mesos a Londres i, a més, vam poder conviure en la mateixa petita pensió (vegeu la fotografia). No cal dir que a Londres, l'Artur s'hi trobava com el peix a l'aigua. Li encantava l'esperit britànic, una manera de ser que el marcaria per la resta de la

Estada d'Artur Saurí del Rí a Londres l'any 1960 i els seus companys de la London School of Economics, entre els quals hi ha Joaquim Muns.

seva vida. Jo també em trobava molt bé a Anglaterra, i això féu que gaudíssim molt d'aquell mig any.

Les circumstàncies de la vida, diferents, és clar, per a cadascú, no van impedir que la nostra amistat continués. Ens trobàvem en actes i activitats diverses i, fins i tot, ell, en Bricall i jo vam fer un viatge per Europa la Pasqua de 1962. Vaig escriure alguns articles per a la revista de Banca Catalana, que ell em demanava amb aquella correcció i gentilesa que el caracteritzaven.

He sentit molt la pèrdua d'aquest amic i, sobretot, d'aquesta gran persona. Darrere d'una façana d'aparent fredor britànica, hi havia una persona amb uns sentiments generosos, una personalitat equilibrada i amb un gran sentit de la responsabilitat, que va posar en relleu al llarg de la seva magnífica carrera professional. Encara que ell ens hagi deixat, el seu record no ho podrà fer mai.